

De Bende van ZoKa

De Bende van ZoKa

De fluisterende bomen

Marc Boidin

Eerste druk, juni 2026

ISBN 9789403900940

NUR 283

© 78 Stories

Schrijver: Marc Boidin

Coverontwerp: Marc Boidin

Illustraties vormgegeven met AI

1 Welkom bij ZoKa

“Hé, luister je wel?”

Meike keek op. *“Luisteren? Waarnaar?”*

Haar neus zat tegen het autoraam aangeplakt. Het zag er hier heel anders uit dan thuis.

Haar vader wees nog eens door de voorruit. "Daar is het."

Tussen de bomen verscheen een groot hek. Daaraan hing een kleurrijk doek dat zachtjes bewoog in de wind.

Welkom bij de Zomerkampen

Meikes buik maakte een sprongetje. Ze waren er.

Een hele week kamp.

Zonder papa.

Zonder mama.

Zonder haar broertje Morris.

De auto reed langzaam verder over het zandpad.

Overal stonden bomen. Hoge bomen. Veel hoger dan Meike had verwacht. Hun takken bogen over het pad alsof ze een tunnel vormden.

Alsof ze wilden zeggen: "Welkom op kamp."

De auto stopte op een groot plein.

Overal liepen kinderen met hun ouders. Sommige kinderen renden al rond alsof ze hier thuishoorden. Andere kinderen stonden nog dicht tegen hun ouders aan.

Ineens schoot er een gedachte door Meikes hoofd.

"Oh nee!"

Zodra de auto stilstond vloog Meike naar haar tas.

"Mijn zaklamp!"

"Die moest mee. Dat stond op de website."

Voor 's avonds.

Voor in het donker.

Voor avonturen.

Met bonzend hart trok ze de rits open.

Meteen sprong haar knuffelbeest eruit. Meike schrok er bijna van.

"KIP! Heb je mijn zaklamp gezien?"

Gelukkig.

Daar naast Kip...

haar zaklamp.

Meike slaakte een zucht van opluchting.

"Alles goed?" vroeg haar vader.

Meike knikte.

"Helemaal."

"Mooi," zei haar vader. "Dan kunnen we weer ademhalen."

Meike moest lachen.

Misschien piekerde ze soms een klein beetje te veel.

Ze sloot haar ogen en haalde diep adem.

Dat rook anders dan thuis.

Ze rook het bos.

Frisser.

Groener.

Naar avontuur.

Haar vader tilde haar tas uit de auto.

Samen liepen ze het terrein op.

Nu kon ze alles goed bekijken.

De gebouwen stonden in een halve kring om een groot plein.

Verderop lag een enorm grasveld.

Er waren schommels.

Een klimrek.

En een glijbaan die minstens twee keer zo hoog leek als die op school.

"Wauw," fluisterde Meike.

"Mooi hè?"

Meike draaide zich om.

Voor haar stond een jonge vrouw met een enorme bos krullen en een glimlach die bijna net zo groot was.

Op haar shirt stond het logo van ZoKa.

"Ik ben Sanne," zei ze. "En jij bent vast Meike."

Meike knikte.

"Welkom op ZoKa. En weet je wat het leukste is?"

"Jij zit in mijn groepje! Het allerleukste groepje."

Meike keek verbaasd. "Ik ga naar zomerkamp, niet naar ... ZoKa."

Sanne pakte lachend de slaapzak en het luchtbed van Meike op. "Dan zit je helemaal goed, ZoKa is kort voor Zomer Kampen, leuk hè?"

"Kom maar mee. Dan laat ik je zien waar je slaapt."

Meike keek even naar haar vader.

Hij gaf haar een knikje.

"Ik blijf nog even hier."

Dat hielp...

Een beetje.

Ze liep achter Sanne aan naar een gebouw met een houten trap.

Binnen rook het naar hout en zeep.

Boven lagen overal luchtbedden.

Tassen.

Slaapzakken.

Kratten met laarzen.

Kratten met toilettassen.

"Hier mag jij slapen."

Meike zette haar tas neer.

Voorzichtig legde ze Kip op haar luchtbed.

Sanne sloot een elektrische pomp aan.

Binnen een paar seconden werd het luchtbed dik en stevig.

"Dat gaat sneller dan thuis," zei Meike.

"Dat hoor ik vaker," lachte Sanne.

Toen wees ze naar de slaapzaal.

"Hier slapen alle kinderen uit jouw groep."

Meike keek rond.

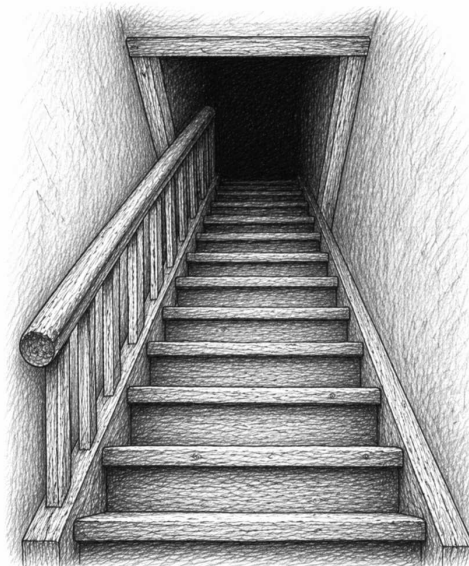
Nog veel lege plekken.

Maar ook een paar kinderen die al druk bezig waren hun spullen uit te pakken.

Beneden klonken stemmen.

Gelach.

Iemand riep iets wat ze niet kon verstaan.

Het klonk gezellig.

Dat stelde haar gerust.

"Kom," zei Sanne. "Ik laat de rest van het terrein zien."

Buiten voelde alles al iets minder spannend.

Ze liepen langs een grote schuur.

"Daar liggen de spellen."

Langs een speelveld.

"Daar doen we veel activiteiten."

En langs een groot veld met witte tentjes en gekleurde vlaggetjes.

Een paar oudere kinderen zaten daar in het gras.

"Dat is voor de tieners," vertelde Sanne.

Meike keek haar ogen uit.

Er was overal iets te zien.

Ze kwamen weer terug bij het grote plein.

Overal stonden kinderen.

Sommigen praatten alsof ze elkaar al jaren kenden.

Anderen keken net zo zoekend om zich heen als Meike.

Ze voelde opnieuw dat zenuwachtige gevoel in haar buik.

Toen voelde ze ineens een hand aan haar arm.

Ze keek op.

In twee helderblauwe ogen.

Een blond meisje met twee vlechten stond voor haar. Ze droeg een zomers jurkje en glimmende sandalen.

"Hé, jij zit ook bij Sanne toch?" vroeg ze.

Meike knikte.

"Mooi. Ik ook."

Het meisje stak meteen haar hand uit.

"Ik ben Noor."

"Meike."

Noor glimlachte breed.

"Fijn. Dan hoef ik tenminste niet in mijn eentje nieuwe mensen te leren kennen."

Meike moest lachen.

Dat luchtte op.

Blijkbaar vond Noor het ook spannend.

"Kom," zei Noor. "We moeten nog iets doen."

Nog voor Meike iets kon antwoorden, trok Noor haar al mee richting het plein.

Voor het eerst sinds ze was aangekomen voelde Meike zich iets minder alleen.

Misschien had papa gelijk.

Misschien maakte je hier sneller vrienden dan je dacht.

Net toen ze bij het plein aankwamen, zagen ze Sanne weer.

"Daar zijn jullie."

Ze lachte breed.

"Voor we echt beginnen, doen we eerst iets heel belangrijks."

2 Ga je mee op avontuur?

Meike stond naast Sanne. Overal om haar heen waren kinderen. Sommigen lachten hard, anderen keken een beetje onzeker om zich heen.

Meike voelde zich een beetje ertussenin.

Ze had het liefst Kip stevig tegen zich aan gedrukt.
Maar die stond boven op haar luchtbed.

"Loop maar mee," zei Sanne met een geheimzinnige glimlach.

Meike keek nieuwsgierig op. Meike spitste haar oren.

"We moeten nog iets belangrijks doen," dacht ze.

Sanne keek de meiden aan. "Jij was vorig jaar toch ook mee Noor?
Weet je het nog?"

Noor trok een gek gezicht. "Luizenpluizen!"

"Dat is niet echt een avontuur."

Meike begon te lachen. Ze kende het wel van school. Ze vond het nooit heel erg, maar het voelde altijd een beetje spannend.

Op het grote plein stond een lange tafel.

Daarop zaten twee meiden met felblauwe handschoenen aan.

Ze zagen er niet uit als dokters.

Eerder alsof ze elk moment een feestje gingen beginnen.

Ze waren heel hard aan het zingen.

Zelfs de zenuwachtigste kinderen moesten glimlachen.

"Sommigen van ons zijn een beetje druk."

Meike bleef dicht bij Noor en hoorde haar mompelen: "Een beetje?"

De rij bewoog langzaam. Meike en Noor stonden al bijna vooraan.

Voor hen zat een jongen op een bankje.

"Het kietelt!" riep hij.

"Dat hoort erbij!" antwoordde één van de meiden vrolijk.

Toen was Meike aan de beurt.

Ze ging op het bankje zitten.

Meteen boog één van de meiden zich over haar heen.

"Ooooh," zei ze. "Wat heb jij mooi lang haar."

Voorzichtig gingen haar vingers door Meikes haren.

"Ik ben Anique," ratelde ze verder.

"En ik ben misschien een beetje druk. Maar dat komt omdat ik veel denk. En veel praat. En veel dingen tegelijk doe."

Ze dacht even na.

"Eigenlijk vooral veel praat."

Meike wist niet of ze moest lachen of zenuwachtig moest zijn.

"Dit is Meike," zei Sanne. "Eerste keer op kamp."

"Eerste keer!"

Anique keek alsof ze geweldig nieuws had gehoord.

"Dat is extra leuk."

Toen glimlachte ze iets zachter.

"En misschien ook een beetje spannend."

Meike knikte.

Precies dat.

Anique klapte in haar handen.

"Helemaal schoon! Geen luis te vinden."

Meike haalde opgelucht adem.

Ze had niet eens gemerkt dat ze haar adem inhield.

Noor was de volgende.

Nog geen minuut later was ook zij goedgekeurd.

"Wij zijn officieel luizenvrij," zei Noor plechtig.

Meike moest lachen.

Ze wilde Noor een high five geven maar haar oog viel op iets achter de tafel.

Een groot prikbord.

Er hingen tekeningen.

Kaartjes.

Briefjes.

En een enorme poster.

Meike bleef staan.

Op de poster stond een man met een grote hoed.

In zijn hand hield hij een kompas.

Hij keek schuin de verte in.

Alsof hij iets zag wat niemand anders zag.

Boven zijn hoofd stond:

**Ga je mee op avontuur met de wereldberoemde
ontdekkingsreiziger Marco Jolo?**

Meike fronste haar wenkbrauwen.

"Wie is dat?"

Anique volgde haar blik.

"Dat is Marco Jolo."

Alsof dat alles verklaarde.

"Een ontdekkingsreiziger," hielp Sanne.

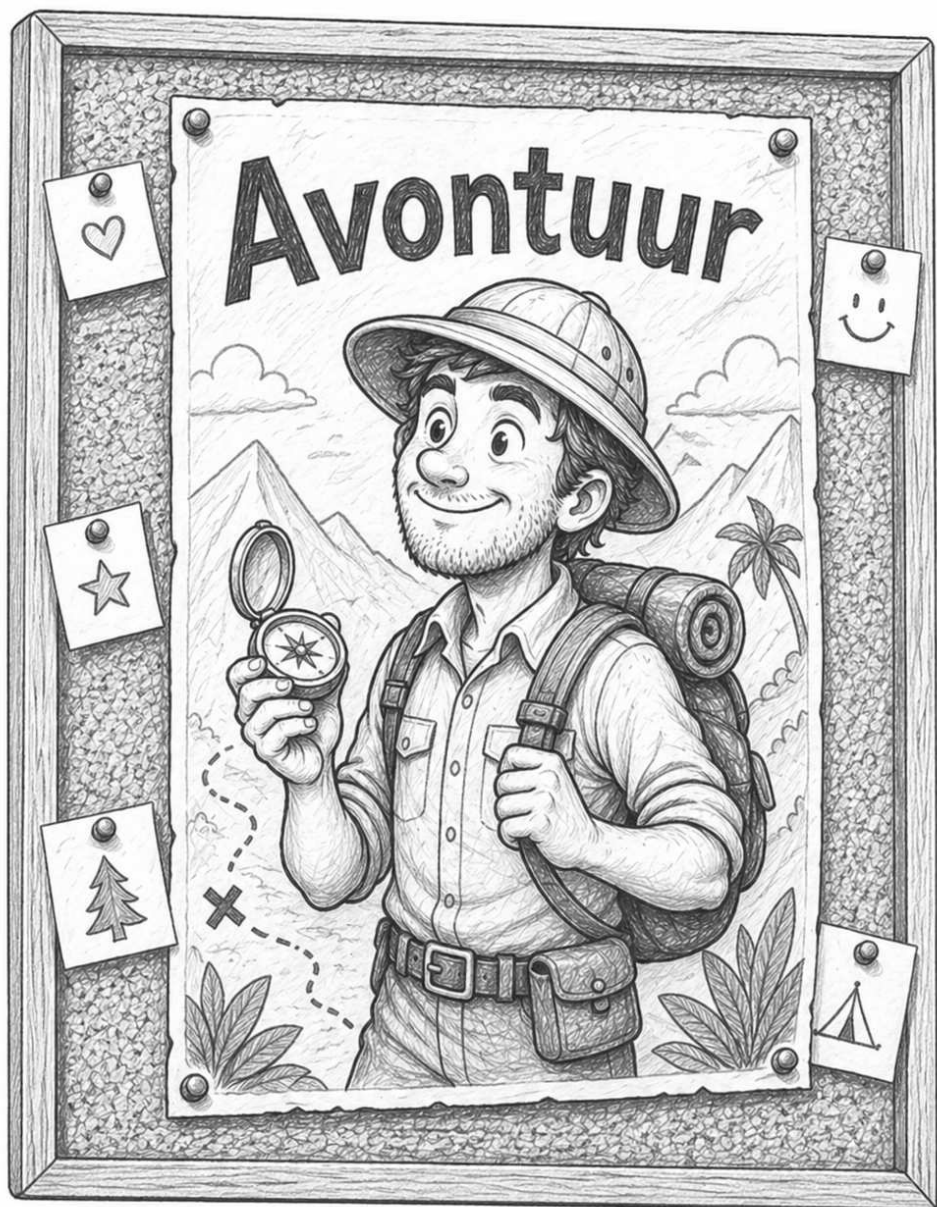
"En hij is deze week ook op ons kamp."

Meikes ogen werden groot.

"Echt?"

"Zeker weten."

Noor stapte dichterbij.

"Is hij beroemd?"

"Best wel," zei Anique.

"Heeft hij schatten gevonden?"

"Volgens hem wel."

Noor keek naar Meike.

"Dat klinkt interessant."

Dat vond Meike ook.

Heel interessant zelfs.

Ze bleef naar de poster kijken.

Het leek bijna alsof Marco Jolo haar aankeek.

Alsof hij haar iets wilde laten zien.

Alsof hij een geheim wilde vertellen en ze alleen maar goed moest luisteren.

"Wat komt hij hier doen?" dacht Meike.

"Zou hij verhalen vertellen?"

Of... echt iets gaan ontdekken?"

Iets begon te kriebelen in haar buik.

Niet van spanning.

Van nieuwsgierigheid.

"Dat moet ik straks aan papa vertellen," dacht ze.

"Meike!"

Een stem haalde haar uit haar gedachten.

Een jongen kwam hun kant op lopen.

Nou ja, een jongen.

Eigenlijk een jongeman.

Hij had een clipboard onder zijn arm en een grote glimlach op zijn gezicht.

Hij ging voor haar op zijn hurken zitten.

"Ik ben Tim."

"De kampeider van deze week."

Hij tikte op zijn lijst alsof hij iets zocht.

"Meike. Gevonden."

Hij zette een vinkje achter haar naam.

Noor stak haar hand op.

"En ik? Ik ben Noor."

Tim keek op zijn lijst.

"Ook gevonden."

"Gelukkig," zei Noor.

Tim lachte.

"Jullie zitten allebei bij Sanne."

"Dat lijkt me een goede groep," zei Noor.

"Dat is het ook," zei Tim.

Hij stond weer op.

"Over een paar minuten verzamelen we hier allemaal."

"Waarom?" vroeg Meike.

Tim wees naar het plein waar de ouders nog stonden.

"Dan gaan we de ouders uitzwaaien."

Meike keek automatisch naar haar vader.

Hij stond tussen de andere ouders en stak zijn duim op.

Opeens voelde haar buik weer anders.

Niet nieuwsgierig.

Niet avontuurlijk.

Gewoon een beetje spannend.

Sanne klapte in haar handen.

"Nog vijf minuten allemaal!"

3 Het eerste spel

“Alle kinderen verzamelen op het grasveld!” riep iemand.

Het grote grasveld stond helemaal vol. Ouders en kinderen liepen door elkaar heen. Begeleiders kwamen van alle kanten aanrennen en overal werd gelachen en geroepen.

Meike zocht snel haar vader tussen alle mensen op het veld.

Het voelde een beetje als een vrolijke chaos.

In het midden stond Anique met een microfoon.

“HEBBEN JULLIE ER EEN BEETJE ZIN IN, KINDEREN?”

Meike voelde hoe de energie om haar heen omhoog schoot. Ze riep zo hard als ze kon mee met de rest:

“JAAAAAA!”

Anique grijnsde breed.

“En papa’s en mama’s... hebben jullie zin in een weekje rust?”

Tot Meikes verbazing riep haar vader net zo hard:

“JAAAA!”

Meike keek hem met grote ogen aan.

Hij gaf haar een knipoog en boog zich iets naar haar toe.

“Maar ik vind het ook fijn als je zaterdag weer terug bent,” fluisterde hij.

“Zaterdag. Dat klonk nog ontzettend ver weg.”

Nog voor ze zich zorgen kon maken
hoorde ze haar vader zeggen:
“Daar! Daar staat Sanne!”

Meike volgde zijn blik.

Ze zag de krullen van Sanne vrolijk
op en neer bewegen terwijl ze luid
zong.

**“Hutten bouwen met
een lach,
zwaai zwaai en tot
zaterdag!”**

Meike gaf haar vader een high five.

Daarna een stevige knuffel.

“Veel plezier, speurneus,” zei hij.

Hij draaide zich om en liep samen
met de andere ouders het terrein af.

Meike bleef kijken.

Tot hij bijna bij de uitgang was.

Tot hij nog één keer zwaaide.

Toen voelde ze een hand aan haar
arm.

Ze keek op.

Het was Noor.

Nog voor Meike iets kon zeggen, werd ze al meegetrokken.

Overal krioelden kinderen door elkaar, maar de krullen van Sanne waren
makkelijk te vinden.

Binnen een paar tellen stonden er zes kinderen om Sanne heen.

Ze keek de groep rond en glimlachte tevreden.

“Ik had al zo’n vermoeden,” zei ze, “maar nu weet ik het zeker.”

Ze klapte van blijdschap in haar handen.

“Met jullie wordt dit een topweek.”

Niet veel later stond Meike in een kring op het grasveld, samen met haar groep.

Het bos begon vlak achter hen.

De bomen stonden zo dicht op elkaar dat het leek alsof ze met alles mee wilden kijken.

Meike wierp er even een snelle blik op.

Toen richtte ze zich weer op Sanne.

Die stond tussen de kinderen en hield een bal vast.

“Zo,” zei ze. “Nu jullie hier allemaal zijn, is het tijd voor ons eerste spel.”

Meike voelde haar buik weer kriebelen.

“Dit is een simpel spel,” ging Sanne verder.

“Maar wel een belangrijk spel. Want als we samen op kamp zijn, is het handig als we weten hoe iedereen heet.”

De kinderen lachten.

Meike keek in de richting van Noor.

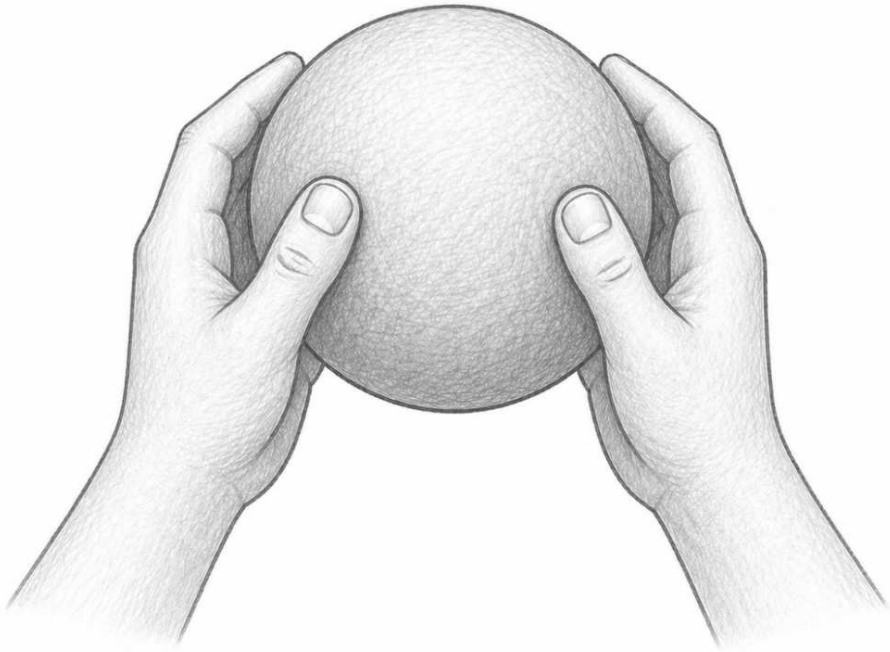
“Die ken ik gelukkig al,” dacht ze.

“We gaan de bal overgooien,” zei Sanne. “Als je de bal hebt, zeg je je naam en gooi je hem naar iemand anders.”

Ze gooide de bal naar een jongen naast haar.

“Ik ben Daan!” riep hij zelfverzekerd.

Hij gooide de bal door naar een meisje tegenover hem.

“Ik ben Shaira,” zei ze zachtjes.

Meike spitste haar oren om het goed te verstaan.

Opeens kwam de bal haar kant op.

Meike schrok, maar ving hem net op tijd.

“Meike!” zei ze snel.

Ze gooide de bal naar een jongen met een shirt waar een beer op stond.

De jongen probeerde de bal te vangen, maar hij glipte uit zijn handen en rolde over het gras.

“Oei!” riep hij.

Sanne lachte.

“Volgens mij is ‘oei’ niet je naam.”

De jongen begon te lachen.

“Nee hoor, ik ben Sam.”

Iedereen lachte mee.

Meike voelde haar schouders ontspannen.

Dit was eigenlijk best leuk.

De bal ging steeds sneller rond.

Namen vlogen door de lucht. Soms ging het goed, soms niet.

“Ravi!”

“Noor!”

“Daan!”

Als iemand de bal miste, moest iedereen lachen.

Niet gemeen.

Gewoon... gezellig.

Toen klapte Sanne in haar handen.

“Oké, level twee!”

De kinderen juichten.

“Nu wordt het iets moeilijker,” zei Sanne. “Als je de bal hebt, zeg je: Ik kreeg de bal van... mijn naam is... en ik gooi de bal naar...”

Meike slikte.

Dat klonk best lastig.

“*Ken ik alle namen al?*” dacht ze.

“Daan...”

Shaira...

Noor...

Ravi...

en Oei.

Nee.

Sam!”

Ze moest bijna lachen om haar eigen gedachten.
Het spel begon opnieuw.

Langzaam ging het steeds beter.

En als iemand een naam vergat, hielp de groep. Dat voelde fijn.

Sanne klapte tevreden in haar handen. "Genoeg namen geleerd voor vandaag."

Meike draaide zich om. Ze hoorde iets.

Er klonk geritsel uit de bosjes achter hen.

De bladeren bewogen.

Heel even gebeurde er niets.

Toen sprong er ineens een man tevoorschijn.

